

## Arrest

nr. 94 415 van 21 december 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 juli 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 5 juli 2010 een asiel-aanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

U verklaart dat u de Georgische nationaliteit hebt, christen van Georgische origine bent en afkomstig bent van Dusheti in Georgië. In 1989 bent u officieel gehuwd met M.(...) C.(...), maar in 2004 zijn jullie uit elkaar gegaan en is uw ex-vrouw naar Spanje vertrokken.

U verklaart dat M.(...) G.(...), de oprichter van de Christen-Orthodoxe beweging in Georgië, op 7 mei 2010 was uitgenodigd bij TV Kavkasia om te vertellen over zijn organisatie. Daar werd hij geprovoceerd, waardoor hij moest wegvlugten uit Georgië. Op 9 mei 2010 werd u door B.(...) T.(...), een goeie vriend van uw broer, aangesproken om M.(...) G.(...) de grens over te helpen. U zou hem en zijn zoon moeten vervoeren van Dusheti tot Akhagori. U besloot dit te doen en twee uur nadat B.(...) u had aangesproken, vertrok u met G.(...) en zijn zoon. Toen u bijna was aangekomen op uw bestemming kreeg u telefoon van uw broer. Hij vertelde dat de politie naar u op zoek was. U zei aan uw broer dat alles in orde was en dat u spoedig thuis zou zijn. Ongeveer een uur later kreeg u echter telefoon van uw vriend en buurman, Z.(...) K.(...). Hij vertelde dat de politie bij u thuis was langs geweest en dat uw broer zwaar mishandeld was. Z.(...) zei dat u niet naar huis mocht komen. U besloot daarom om naar uw vriend D.(...) K.(...) te gaan, want zijn woonplaats lag op uw route. Daar hebt u van 9 mei 2010 tot 1 juni 2010 verbleven. In die periode had u regelmatig contact met uw broer via verschillende tussenpersonen en kwam de Spetsnaz ongeveer om de twee dagen langs bij u thuis op zoek naar u. Ook bij uw tante en bij uw vrienden gingen de autoriteiten u zoeken.

Op 1 juni 2010 bent u 's avonds naar België vertrokken. U reisde in de laadruimte van een vrachtwagen via Rusland, Wit-Rusland en Polen en op 4 juli 2010 kwam u in België aan. Op 5 juli 2010 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Op 23 november 2011 werd uw zoon aangevallen op straat en werd hij uitgescholden, eveneens omwille van uw problemen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw rijbewijs en uw adresregistratie.

#### B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u kreeg met de autoriteiten nadat u M.(...) G.(...), die blijkbaar voortvluchtig was, had vervoerd naar de grens. Bij terugkeer vreest u te worden gearresteerd en bent u bang voor de slechte omstandigheden in de Georgische gevangenissen. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat uw relaas en uw vrees voor vervolging niet geloofwaardig zijn. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen begin van bewijs neerlegt met betrekking tot de door u verklaarde problemen. De verklaringen van een asielzoeker kunnen evenwel een voldoende bewijs zijn voor zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan onder andere worden afgeleid uit tegenstrijdigheden tussen opeenvolgende verklaringen. Dit is in casu het geval.

Ten eerste werden enkele opmerkelijke inconsistenties vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u M.(...) G.(...) en zijn zoon D.(...) naar Akhagori moest brengen (CGVS 21/06/12 p.11,18) en dat u hen hebt afgezet aan de militaire post daar (CGVS 21/06/12 p.23). Op de vraag waarom u hen naar Akhagori moest brengen, antwoordde u dat Akhagori een makkelijke uitweg is naar Rusland omdat de controle daar zwak is en je de militairen er kan omkopen (CGVS 21/06/12 p.18). Tijdens uw tweede interview op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u M.(...) en zijn zoon niet in Akhagori hebt afgezet omdat daar Russische soldaten staan en dat het onmogelijk zou zijn om hen zo ver te brengen. U verklaarde dat u hen op een wegje voorbij Iltoza hebt afgezet (CGVS 14/08/12 p.6-8). Toen u met deze opvallende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon u hier echter geen verklaring voor geven (CGVS 14/08/12 p.8-9). Een tweede tegenstrijdigheid werd vastgesteld met betrekking tot uw verklaringen over het moment waarop u telefoon kreeg van uw broer met de waarschuwing dat de politie op zoek was naar u. U had eerst namelijk verklaard dat u telefoon kreeg van uw broer toen u op de terugweg was en toen u M.(...) en zijn zoon dus al had afgezet. Ook verklaarde u dat uw broer u twee keer na elkaar had opgebeld (CGVS 21/06/12 p.19). Tijdens uw tweede interview verklaarde u echter dat uw broer u opbelde ongeveer tien minuten voor uw aankomst op de plaats waar u M.(...) en zijn zoon zou afzetten en dat zij dus nog in de auto zaten toen uw broer u opbelde. Ook verklaarde u dat uw broer niet twee keer, maar slechts een keer heeft gebeld (CGVS 14/08/12 p.6-8). Toen u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u enkel dat u dat niet had gezegd (CGVS 14/08/12 p.8). Uiteraard biedt dit geen verklaring voor bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden, waardoor deze dan ook overeind blijven en waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig wordt ondermijnd.

Ook over het telefoongesprek met uw buurman Z.(...) tijdens die bewuste avond van 9 mei 2010 legde u niet-gelijklopende verklaringen af. Bij uw eerste interview op het Commissariaat-generaal had u immers verklaard dat u enkele minuten nadat uw broer u had gebeld telefoon kreeg van Z.(...) die zei dat u niet naar huis mocht komen, want uw broer was geslagen door de politie en uw ouders waren

beledigd (CGVS 21/06/12 p.19-20). Tijdens uw tweede interview verklaarde u dan weer dat u pas een uur na het telefoontje van uw broer telefoon kreeg van Z.(...) (CGVS 14/08/12 p.8). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Opnieuw werd u hiermee geconfronteerd en opnieuw verklaarde u: "Ik heb dat niet gezegd" (CGVS 14/08/12 p.8). Dat u telkenmale geen verklaring kunt geven voor de incoherenties die werden vastgesteld in uw verklaringen zorgt ervoor dat uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang komen.

Daarnaast werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen over de personen bij wie de ordediensten nog zijn langs geweest in de periode dat u was ondergedoken bij uw vriend D.(...). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u verklaard dat ze regelmatig bij u thuis langskwamen en dat ze ook bij andere familieleden en bij uw vrienden zijn geweest (DVZ Vragenlijst vraag 3.5). Bij uw eerste interview op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat de autoriteiten niet bij vrienden zijn langsgesegaan en dat u dat ook niet had gezegd (CGVS 21/06/12 p.21). Bij uw tweede interview op het Commissariaat-generaal vertelde u nog iets anders, namelijk dat de autoriteiten bij uw vriend Z.(...) K.(...) waren langs geweest (CGVS 14/08/12 p.11), waarna u uw verklaringen aanpaste en zei dat de politie niet officieel bij Z.(...) is geweest, maar dat Z.(...) aan uw broer vertelde dat hij enkele keren een politieauto had zien passeren en dat hij dat aan u had gelinkt (CGVS 14/08/12 p.11-12). Opnieuw is uw verklaring voor deze opmerkelijke ongerijmdheden: "Ik heb dat niet gezegd" (CGVS 14/08/12 p.13). Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij gedurende de volledige procedure van een asielaanvraag gelijklopende en coherente verklaringen aflegt, hetgeen bij u geenszins het geval blijkt. Hierdoor wordt opnieuw ernstig afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens dient ook te worden aangehaald dat uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute naar België niet overtuigend zijn. U verklaart namelijk dat u bij de grensovergang van Wit-Rusland naar Polen geen enkele controle hebt gemerkt omdat u verscholen zat in de laadruimte van een vrachtwagen (CGVS 14/08/12 p.16-17). Deze uitleg wordt niet aanvaard. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat vrachtwagens bij binnenkomst van de Schengenzone aan de Poolse grenzen streng gecontroleerd worden. Hierbij wordt gebruik gemaakt van gespecialiseerde apparatuur zoals microsearch, x-rayscanners en CO2-detectieapparatuur. Eventuele verstekelingen blijven dan ook niet onopgemerkt. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u erin geslaagd zijn de EU binnen te komen verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen. Daarbij aansluitend moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat u onderweg naar België ongeveer twintig dagen bij uw vriend Q.(...) K.(...) in Wit-Rusland hebt verbleven. U kon niet onmiddellijk doorreizen naar België, want volgens uw verklaringen moesten er nog documenten voor u worden klaargemaakt. Wanneer u vervolgens werd gevraagd over welke documenten u het hebt, verklaart u dat u niets over documenten hebt gezegd en weet u niet over welke documenten het gaat (CGVS 14/08/12 p.16). Dit is opmerkelijk. Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u de ware toedracht met betrekking tot uw reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten achterhoudt. Dergelijke vaststellingen zijn zwaarwichtig en tasten uw geloofwaardigheid en die van uw asielrelaas verder aan.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzingen. Uw rijbewijs, uw identiteitskaart en uw adresregistratie bevatten immers enkel persoonsgegevens die door mij niet worden betwist.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 48/4 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Tenslotte voert verzoeker machtsoverschrijding aan. Tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker geen begin van bewijs van zijn

relaas aanbrengt, brengt hij in dat hij zich niet bekommerd heeft om het verzamelen van documenten of getuigenissen om zijn verhaal geloofwaardig te maken waarbij hij aanhaalt dat men er in zo'n geestes-toestand niet aan denkt dat dit noodzakelijk is. Verzoeker verwijst hierbij naar de UNHCR-Proceduregids en oppert dat het eisen van een bewijs van een slachtoffer van een reeks bedreigingen en geweld dient te worden beoordeeld in functie van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bij te brengen. Tevens stelt verzoeker dat uit de rechtspraak blijkt dat een asielzoeker kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal en dat twijfel ten goede moet komen aan de asielaanvrager. Verzoeker meent te kunnen aantonen dat zijn relaas wel degelijk coherent en geloofwaardig is en brengt de bepalingen van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag in herinnering. Hierbij stipt verzoeker aan dat de commissaris-generaal slechts twee tegenstrijdigheden in zijn verhaal heeft gevonden wat volgens hem eerder aantoonde dat zijn verhaal geloofwaardig is. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn volgens verzoeker minieme tegenstrijdigheden die geen betrekking hebben op wezenlijke elementen van de aanvraag en werden volgens verzoeker veroorzaakt door de vragen die hem werden gesteld. De tegenstrijdigheid over het moment waarop hij de telefonische oproep van *"een vriendin van zijn broer (Z.(...))"* had ontvangen, met name enkele minuten later of na een uur, is geen reële tegenstrijdigheid omdat dit niets wijzigt aan het centrale element van zijn asiel-aanvraag en een onbelangrijk detail is waarvan de verwerende partij zich bedient om de beslissing te motiveren. Met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn reisweg naar België, met name het feit dat het onmogelijk is dat hij niet in het bezit was van een visum in zijn reispas en nooit gecontroleerd werd tijdens zijn busrit, merkt verzoeker op dat er, niettegenstaande de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, geen ander middel bestaat om de afwezigheid van controle te bewijzen. Volgens verzoeker vormt zijn aanwezigheid in België een voldoende bewijs dat de reis wel degelijk heeft plaatsgevonden. Tevens poneert verzoeker dat de twijfel over de waarachtigheid van het verhaal over de reis geen enkele invloed heeft op de reële angst die verzoeker heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker stelt tenslotte dat de tegenpartij een klaarblijkelijke vergissing begaat en de beginselen van goed bestuur en de evenredigheid schendt.

Wat de weigering van de subsidiaire bescherming betreft, stelt verzoeker dat de verwerende partij, indien zij van oordeel was dat de asielaanvraag niet gegrond was in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zij de beslissing toch diende te motiveren vanuit het oogpunt van de subsidiaire bescherming omdat de feiten toelaten te besluiten dat het risico op een zware aantasting van zijn fysieke integriteit wel degelijk bewezen is. Verzoeker besluit met de stelling dat de subsidiaire bescherming een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur, maar dat de weigering ervan niettemin een motivering vergt.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de afwezigheid van elk begin van bewijs van de door verzoeker verklaarde problemen met de autoriteiten nadat hij de voortvluchtige M. G. naar de grens had vervoerd. Vervolgens wordt vermeld dat verklaringen als bewijs kunnen volstaan op voorwaarde dat deze vrij zijn van tegenstrijdigheden, wat in casu niet het geval is. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de plaats waar hij M. G. en zijn zoon heeft afgezet op 9 mei 2010 en over het moment waarop hij een waarschuwende telefoon kreeg van zijn broer en het aantal keren dat deze zou hebben gebeld. Daarnaast worden in de bestreden beslissing tegenstrijdige verklaringen vermeld over het ogenblik waarop op de bewuste avond het telefoongesprek met zijn buurman Z. plaatsvond en over de personen bij wie de ordediensten nog waren langs geweest tijdens zijn onderduikperiode. Tevens wordt in de beslissing gesteld dat de verklaringen over de reisweg van verzoeker niet stroken met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt. Hierbij wordt ook aangehaald dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij in Wit-Rusland moest wachten omdat er documenten dienden te worden klaargemaakt, terwijl hij nadien ontkende ooit over documenten te

hebben gesproken. Tenslotte wordt in de beslissing gesteld dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd persoonsgegevens bevatten die door de commissaris-generaal niet worden betwist.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad merkt op dat van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielaas eventueel met documenten te staven. De bewering van verzoeker dat zijn geestestoestand op het ogenblik van zijn vertrek uit zijn land van herkomst van die aard was dat hij zich niet bekommerd heeft over het verzamelen van documenten, ontslaat hem niet van zijn medewerkingsplicht om desnoods achteraf vanuit het gastland, waar hij sedert meer dan 2 jaar verblijft, de nodige stukken en informatie te verzamelen. Dit geldt des te meer aangezien verzoeker verklaarde geregeld contact te hebben met zijn familieleden in Georgië (stuk 6, gehoorverslag I CGVS 21 juni 2012, p. 9).

2.6. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de commissaris-generaal slechts twee tegenstrijdigheden heeft vastgesteld. Uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing, zoals in punt 2.4 beknopt weergegeven, blijkt dat er in de beslissing een zestal tegenstrijdige verklaringen werden opgenomen, met name over de vraag waar hij M.G. en zijn zoon heeft afgezet, over de vraag wanneer hij een waarschuwend telefoon zou hebben gekregen van zijn broer, over de vraag hoeveel keer zijn broer zou hebben gebeld, over het ogenblik waarop het telefoongesprek met zijn buurman plaatsvond, over de vraag bij wie de ordediensten tijdens zijn onderduikperiode nog waren langsgeweest en over de vraag of er tijdens zijn wachttijd in Wit-Rusland documenten werden klaargeemaakt. De Raad stelt vast dat al deze tegenstrijdigheden, op de laatste na, betrekking hebben op de gebeurtenissen van 9 mei 2010 waarbij verzoeker M. G. en zijn zoon heeft helpen vluchten en de evenementen in de onmiddellijke nasleep daarvan, wat door hemzelf als kern van zijn asielaas wordt aangestipt (stuk 14, Vragenlijst DVZ, 9 juli 2010, p. 2). In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hebben deze dus wel degelijk betrekking op wezenlijke elementen van zijn asielaanvraag, waardoor ze niet louter als details kunnen worden afgedaan. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet verduidelijkt op welke wijze de gestelde vragen aanleiding zouden hebben gegeven tot de vastgestelde tegenstrijdigheden. Aangezien verzoeker in zijn middel slechts één van de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden betwist, maar er, zoals hieronder zal blijken, niet in slaagt deze op te heffen, neemt de Raad het geheel van deze overwegingen, die de conclusie dat het asielaas ongeloofwaardig is op afdoende wijze kunnen schragen, over en maakt deze tot de zijne.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij, toen hij terugkeerde van Akhalgori, telefoon kreeg van zijn broer die daarna nog een keer terugbelde en enkele minuten later een telefoon kreeg van Z., "(...) zowel mijn buurman als mijn vriend" (stuk 6, gehoorverslag I CGVS 21 juni 2012, p. 19-20), terwijl hij later meermaals verklaarde dat Z. hem een halfuur of een uur of iets meer dan 40 minuten na de telefoon van zijn broer opbelde (stuk 4, gehoorverslag II CGVS 14 augustus 2012, p. 7-8). Verzoeker doet deze tegenstrijdigheid af als een onbelangrijk detail, terwijl het geheel van de verklaringen van verzoeker over deze telefoongesprekken tijdens de avond van 9 mei 2010 van cruciaal belang is omdat verzoeker via zijn broer vernam dat de politie naar hem op

zoek was en via Z. beweert op de hoogte te zijn geraakt van de huiszoeking door de politie en de mishandeling van zijn zoon (Ibid.). Bijgevolg heeft deze tegenstrijdigheid, zeker indien zij in samenhang met de overige tegenstrijdige verklaringen over de telefoongesprekken worden beschouwd, wel degelijk een impact op het centrale element van zijn asielaanvraag. Aangezien verzoeker er niet in slaagt deze tegenstrijdigheid op te heffen, blijft deze gehandhaafd en ondersteunt deze eveneens de conclusie van de commissaris-generaal dat het asielrelaas ongeloofwaardig is.

2.8. Onduidelijkheid over de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Blijkens het gehoorverslag verklaarde verzoeker zonder in het bezit te zijn van enig document (stuk 4, gehoorverslag CGVS II 14 augustus 2012, p. 16) “*vermoedelijk*” via Polen in de laadruimte van een vrachtwagen de grens te hebben overgestoken zonder hiervan iets gemerkt te hebben (Ibid., p. 17). Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de aanwezigheid van verstekelingen aan boord van een vrachtwagen, gelet op de technische apparatuur die ter beschikking staat, niet onopgemerkt kan blijven (stuk 18, Landeninformatie, Antwoorddocument Pol 2008-048w: Polen, Border control, 7 oktober 2008). De stelling van verzoeker dat er geen ander middel bestaat om de afwezigheid van controle te bewijzen en dat zijn aanwezigheid in België een voldoende bewijs is dat de reis heeft plaatsgevonden, volstaat niet om de informatie uit het administratief dossier te weerleggen. In het kader van zijn asielprocedure komt het immers aan de asielzoeker toe te verhelderen hoe hij – eventueel op slinkse wijze – de controles zou hebben omzeild.

2.9. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.10. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.11. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kan er geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen machtsoverschrijding aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN